**ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ (Ἰωάν. κ΄ 19-31)**
**(12η Μαΐου 2013)**

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ
Λόγος εἰς τό: «Ἑωράκαμεν τὸν Κύριον»

Βυθισμένοι σὲ θλίψη μεγάλη καὶ κυριευμένοι ἀπὸ φόβο ὑπέρμετρο βρίσκονται οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου τὸ βράδυ τῆς Ἀναστάσεώς του. Σιωπηλοὶ παραμένουν στὸ ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλήμ μ' ὅλες ἐκεῖνες τὶς σκηνὲς τῆς Παρασκευῆς νὰ ἐπανέρχονται στὴ θύμησή τους καὶ νὰ κρατοῦν ἀδιάπτωτο τὸν πόνο καὶ τὸν φόβο στὶς καρδιές τους. Καὶ ξαφνικὰ καὶ ἀπρόσμενα βλέπουν γεμάτοι ἔκπληξη τὸν ἀναστάντα Κύριο νὰ εἰσέρχεται «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων» καὶ στρεφόμενος πρὸς αὐτοὺς νὰ τοὺς λέει: «εἰρήνη ὑμῖν». Καὶ ἦταν αὐτὴ ἡ θέα τοῦ προσώπου τοῦ ἀγαπημένου τους Χριστοῦ, ἦταν τὸ ἄκουσμα τῆς γλυκείας φωνῆς Του ποὺ μετέτρεψε μονομιᾶς τὴν ἀπογοήτευση, τὴ θλίψη καὶ τὸν φόβο σὲ ἀπέραντη χαρὰ μέσα τους! Κι ἔπρεπε νὰ περάσουν ὀκτὼ ἡμέρες γιὰ νὰ πεισθεῖ καὶ ὁ Θωμᾶς βλέποντας πλέον καὶ ὁ ἴδιος τὸν Κύριο νὰ τοῦ λέει: Ἔλα, Θωμᾶ, φέρε ἐδῶ τὸ δάκτυλό σου καὶ ψηλάφησε τὰ χέρια μου, καὶ φέρε τὸ χέρι σου στὴν πλευρά μου «καὶ μὴ γίνου ἄπιστος ἀλλὰ πιστός».

Ἐλᾶτε λοιπὸν σήμερα νὰ παρατηρήσουμε αὐτὴν τὴ μεγάλη ἀλλαγὴ στοὺς μαθητές. Τὸ πέρασμά τους ἀπὸ τὴ δυσπιστία στὴ μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως.

* * *

Δὲν ἦταν μόνο ὁ Θωμᾶς ποὺ ἔδειξε δυσπιστία στὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Ὅλοι οἱ μαθητὲς τὸ ἴδιο αἰσθάνονταν μέχρι νὰ δοῦν οἱ ἴδιοι τὸν ἀναστάντα Κύριο. Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα τῆς «μιᾶς τῶν σαββάτων» ἦταν κλειδωμένοι στὸ ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλήμ περίτρομοι καὶ καταπτοημένοι ὄχι μόνο «διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων» ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν προσωπικό τους συγκλονισμὸ μπροστὰ στὴ θέα τοῦ τόσο ἐπώδυνου θανάτου τοῦ διδασκάλου τους. Ὅλες τους οἱ ἐλπίδες ἔσβησαν στὴ θέα τοῦ Σταυροῦ Του. Καὶ ἡ πίστη τους στὸν Μεσσία Χριστὸ συνετρίβη ἄδοξα ἐντός τους ὅταν Τὸν ἀντίκρισαν σταυρωμένο καὶ νεκρό.

Δὲν μποροῦσαν σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση νὰ πιστέψουν στὰ λόγια τῶν μυροφόρων γυναικῶν. «Ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ λῆρος τὰ ρήματα αὐτῶν, καὶ ἠπίστουν αὐταῖς» (Λουκ. κδ΄ 11). Δὲν ἔδειχναν ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια τους γιατὶ τοὺς

φαίνονταν σὰν γυναικεῖες φλυαρίες. Ἤθελαν νὰ δοῦν οἱ ἴδιοι μὲ τὰ μάτια τους τὸν Χριστό. Νὰ γίνουν αὐτόπτες μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεώς του. Ἀκριβῶς τὴν ἴδια στάση τηρεῖ καὶ ὁ Θωμᾶς. Μελαγχολικός, δύσπιστος, βυθισμένος στὶς ἀπαιδιόδοξες σκέψεις του, ἀρνεῖται νὰ πιστέψει, ἐὰν δὲν δεῖ μὲ τὰ μάτια του καὶ δὲν ψηλαφήσει μὲ τὰ χέρια του. Ζητοῦσε πειστήρια τοῦ θαύματος. Ἀποδείξεις τῆς Ἀναστάσεως. Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ψυχικὴ ταλαιπωρία καὶ τὸ μαρτύριο κράτησε γιὰ τὸν Θωμᾶ μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα.

* * *

Κι’ ὅμως οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου μετατράπηκαν ἀμέσως σὲ ἀπτόητους κήρυκες τῆς Ἀναστάσεώς του. Καὶ αὐτὸ γιατὶ συγκλονίστηκαν μπροστὰ στὶς ἀλλεπάληλες καὶ διαδοχικὲς ἐμφανίσεις ποὺ ἔκανε ἐνώπιόν τους ὁ Κύριος γιὰ νὰ τοὺς στηρίξει καὶ νὰ τοὺς βεβαιώσει γιὰ τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεώς του.

Ἐμφανίζεται στοὺς δύσπιστους μαθητές του «ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις» (Πράξ. α΄ 3) γιὰ σαράντα ἡμέρες. Εἰσέρχεται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. Διατηρεῖ ἐπάνω Του τὰ σημάδια τοῦ πάθους Του. Ζητᾶ νὰ ψηλαφηθεῖ. Ὁδοιπορεῖ μαζί τους. Συζητᾶ καὶ τρώει μαζί τους. Ἐμφανίζεται ἐπανειλημμένα ὄχι μόνο στοὺς ἔντεκα ἀλλὰ καὶ σὲ ὁμάδα μαθητῶν του περισσοτέρων ἀπὸ πεντακοσίους! Γιὰ νὰ δώσει πειστήρια τῆς Ἀναστάσεώς του σὲ μεγαλύτερο ἀριθμὸ μαρτύρων ὥστε αὐτὴ νὰ μὴν ἐπιδέχεται καμμία ἀμφισβήτηση.

Ἔπρεπε οἱ μαθητές του νὰ εἶναι ἀπολύτως πεπεισμένοι γιὰ νὰ βεβαιώνουν τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεώς του καὶ μὲ χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμὸ νὰ τὸ διαλαλοῦν. «Ἑωράκαμεν τὸν Κύριον» νὰ ὁμολογοῦν καὶ «οὐ δυνάμεθα γὰρ ἡμεῖς ἃ εἴδομεν καὶ ἠκούσαμεν μὴ λαλεῖν.» (Πράξ. δ΄ 20). Δὲν μποροῦμε νὰ μὴ διαλαλοῦμε παντοῦ γύρω αὐτὰ ποὺ οἱ ἴδιοι εἴδαμε.

«Ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως» (Λουκ. κδ΄ 34).

Αὐτὸ ἦταν καὶ εἶναι τὸ κεντρικότερο σημεῖο στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπάνω σ’ αὐτὸ στηρίζεται ὁλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα τῆς πίστεώς μας. Διότι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀτράνταχτη ἀπόδειξη τῆς θεότητός του καὶ προϋπόθεση τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως.

Οἱ Ἀπόστολοι λοιπὸν καὶ οἱ ἄλλοι μαθητὲς μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα διακήρυξαν στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως ἀκόμη καὶ ἐνώπιον τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, οἱ ὁποῖοι ἀπειλοῦσαν νὰ τοὺς συντρίψουν. Καὶ αὐτή τους ἡ

μαρτυρία ἔχει καθοριστικὴ βαρύτητα, διότι προηγήθηκε ὅπως εἴδαμε σ’ ὅλους τὸ στάδιο τῆς δυσπιστίας. Γι’ αὐτὸ καὶ μὲ τὴ βεβαιότητα τῆς Ἀναστάσεως ἔχυσαν κατόπιν τὸ αἷμα τους μετὰ ἀπὸ διωγμοὺς καὶ βασανιστήρια ὄχι μόνον αὐτοὶ ἀλλὰ καὶ ἑκατομμύρια μάρτυρες. Μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας μὲ τὸν λόγο τους, τὴ ζωή τους καὶ τὸ αἷμα τους.

* * *

Ἀδελφοί,

μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως καλούμαστε νὰ γίνουμε ὅλοι μας. Νὰ ζοῦμε καὶ νὰ μαρτυροῦμε τὴν Ἀνάσταση ὄχι μόνο ὡς ἱστορικὸ γεγονός, ἀλλὰ κυρίως ὡς πνευματικὴ ἐμπειρία μιᾶς νέας ἀναστημένης ζωῆς καὶ νὰ διαλαλοῦμε ἔτσι τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» μὲ τὸ λόγο μας μὰ πιὸ πολὺ μὲ τὴ ζωή μας.

π. Μ.Τ.